

प्रभु तरुण

वर्ष ५५

अंक ०८

मुंबई

१६ एप्रिल, २०२२

पाने ६

किंमत रु. १

(स्थापना : तारीख २५ ऑगस्ट १९२३)

तत्त्वाचा बंदा जीव । मूर्तीला कोण विचारी?

www.prabhutarun.org

संपादिका: सुहासिनी कीर्तिकर

कार्यकारी संपादक मंडळ : मिनाक्षी जयकर, मयुरा नायक, संजना कोठारे, वैजयंती कीर्तिकर

संपादकीय

दादा नावाचा समृद्ध ऋतु

—सुहासिनी कीर्तिकर

आता उन्हाळा सुरू झाला. त्याची काहिली एवढी की डोक्यावर छत्री आली पण सावलीचा काही फायदा आहे का? हो! असते ना सावली! तेवढ्यापुरते आपले डोके शांतावते. पण रुखरुख संपत नाही. मनाचा अस्वस्थ त्रासिकपणा काही जात नाही. हीच अवस्था... नेमकी हीच अवस्था परवा माझा दादा गेल्यावर झाली. परवा... म्हणजे २८ फेब्रुवारीला माझा मोठा भाऊ श्री. योगेशचंद्र आगासकर गेल्यावर माझी तगमग.... तगमग झाली. अजूनही नाही विसरता येत त्याची चांगली 'दादागिरी'. चांगल्या अर्थाने चांगली बरं का. 'आई बघ नं कसा हा दादा मला चिडवायचा हाच याचा धंदा'... असे एक बालगीत आहे ना? अगदी तस्साच हा माझा दादा मला सतत चिडवत रहायचा, खोड्या काढायचा अन् लाडही करायचा. मी त्याच्यापेक्षा नऊ वर्षांनी लहान होते ना? हो! मला चिडविणे हे त्याचे त्या काळात स्ट्रेसबस्टरही होते म्हणा! आमचे बाबा गेले तेव्हा आम्ही सगळीच भावंडे शिकत होतो. त्यावेळी नेटाने, आपलेपणाने, आईच्या खांद्याला खांदा भिडवून उभा राहिला आमचा दादा. स्वतः यशस्वी शिक्षण घेता घेता आम्हाला डॉक्टर, इंजिनियर, प्राध्यापक म्हणून घडविणारा, सावरणारा. स्वतः 'सी.ए.' होऊन अखड्या घराला घरपण देणारा दादा.

केवळ माझ्यापुरत्या दोन तीन आठवणी जरी इथे सांगितल्या तरी त्याचे हे असणे परिपूर्ण व्हावे. मी बी.ए. झाले चांगल्यारीतीने. एम.ए.ला असताना महाराष्ट्र सरकारकडून मला सन्माननीय अभ्यासवृत्ती (फेलोशिप) जाहीर झाली. किती? - महिन्याला साठ रुपये! पण तो सन्मान होता. याच दरम्यान मी बी.ए. झाल्याचे पेढे घेऊन शाळेच्या प्राचार्यांकडे गेले होते. त्यांनी चौकशी

केली सगळी आस्थेने. मराठी शिकविणाऱ्या एका शिक्षकाची गरज होती तेव्हा त्या शाळेत. मला म्हणाल्या, "अगं तू ये उद्यापासून शिकवायला. चांगला अडीचशे रुपये पगार मिळेल." (ही गोष्ट १९६४ सालची. तेव्हा पगार असेच असायचे.) मी लगेच 'हो' म्हटले. घरी आईलाही हे माझे वागणे मान्य झाले. कारण 'साथी हाथ बढाना' महत्त्वाचे होतेच. पण संध्याकाळी दादा घरी आल्यावर सुबाय. (हे त्याचे लाडके संबोधन मला असणारे) अगं एम.ए. काय कागदावरच्या डिग्रीपुरतं करायचं आहे तुला? मी आहे ना? फेलोशिप हा सन्मान सांगितल्यावर प्राचार्या नाराज झाल्या. पण मी 'फेलो' होते त्यामुळे दोन वर्षे. आवडीचा अभ्यास, आवडीचा ध्यास अन आवडीचा अनुभव. दादाने हे केले माझ्यासाठी, जसे माझ्या सर्व भावंडांसाठी केले तसेच. पण हे माझे जणू पूर्वसंचित होते. विद्यापीठाच्या परीक्षा जवळ आल्या की घरात तो आईला सांगायचा, "आता सुबायला मोरळीवर काही कापायला घ्यायचे नाही पंधरा दिवस. कुठे हातबीत कापला तर काय घ्या?" किती माझी ही काळजी. मी आधीही दोन वर्षे एन.सी.सी.त होते तर; दर रविवारी माझ्या गणवेशाला स्टार्च, इस्त्री करणे हे त्याचे स्वयंसेवी काम. माझे सगळे खाण्यापिण्याचे (किंबहुना आम्हा सर्व भावंडांचेच सर्व सर्व लाड) लाड पुरवले, पण त्यासोबत ही काळजीही घेतली.

परीक्षेआधी एकदोन आठवडे मोरळी मी वापरायची नाही हे त्याचे म्हणणे ठीकच होते. पण माझी अन् माझ्या शिक्षणाची त्याला एवढी काळजी होती की त्याचे हे वागणे काहीवेळा गंमतशीरही ठरायचे. एक आठवण इथे मनाच्या तळातून वर येतेय... एम.ए.च्या परीक्षेच्या

काळात काही पेपर्स हे शेवटी अंतराने होते. उरलेले पेपर्स तसे हातचा मळ. अभ्यासाची फारशी गरज नव्हती. अशा मधल्या त्या काळात एकदा माझ्या मावशीकडे पॉटच्या आईस्क्रीमचा बेत होता. अनेकजण जमले होते. बर्फ फोडणे, पॉटमध्ये तो मीठासह भरणे, ते पॉट फिरवणे... यात आम्हा तरुण मुलांचा पुढाकार होता. हास्यविनोद, चिडवाचिडवी, खाणेपिणे... सगळी छान भट्टी जमली होती. तेथे हा माझा दादा ऑफिसमधून आला संध्याकाळी. पहातो तर काय?..... त्याची लाडकी बहिणाबाई पॉट फिरवतेय. घरी आल्यावर मला आतून काळजीने म्हणाला, "अगं वेडाबाई! परवा तुझा पेपर. तुझा हात सुजला. हे दोन दिवस आता कुठे जायचे नाही." त्याने घेतलेली ही काळजी मला आज नेमकी समजून घेता येत आहे. मला एम.ए.ला प्रथम वर्ग मिळाला तेव्हा त्याने हसून म्हटलेच, "शाळेत शिकवून जमलं असतं तुला?" खरंच होतं ते. या सगळ्यामुळे माझं सगळं आयुष्यच बदलून गेलं. माझ्या बाबांचे काही पेशंटस् (बाबा फॅमिली डॉक्टर असल्यामुळे) ते गेल्यावरही आमच्या घरी यायचे अनेकवेळा. मला आठवतंय. त्यातल्या एकाने मला अगदी मनापासून म्हटलं होतं, "अगं, भाग्य लागतं असा भाऊ मिळालाय. गेल्या जन्मीचा शापित देव असणार तो. कधीही विसरू नकोस बरं."

खरंच माझा दादा गेल्या जन्मीचा पुण्यात्माच असणार आणि आम्हा भावंडांचही भाग्य असं की आमच्या या जन्मीच्या पुण्यानं दादासारखा भाऊ मिळाला. पाहुण्यारावण्यांना घेऊन सहली काढणं, फळफळावळ, भाज्या यांची खरेदी करून रेलचेल करणं, विनोद सांगून टपल्या मारणं, जेवताना पंगतीत किस्से-गप्पा मारून तासन् तास जेवणाचा आनंद घेणं... हे दादाच्या रक्तातच होतं. मला आठवतंय. 'पु.लं.'ची 'वाऱ्यावरची वरात' जोमात होती तेव्हा. तिकीटे मिळत नसत. एकदा कुणीतरी तिकीट काढूनही जाऊ शकत नव्हतं

म्हणून याला तिकीट मिळालं. एकट्यालाच भुड्यासारखं जावं लागतंय... याची खंत होती त्याला. आल्यावर तो इतका भारून गेला होता की आमचं जेवण राहिलं बाजूला. खरकटे हात तस्सेच सुकले. पण याचा तो एकपात्री 'वरात'चा प्रयोग सुरू झाला तो मी कधीच विसरू शकणार नाही. केवळ आम्हा भावंडांसाठी तो 'खास' प्रयोग होता. आम्ही भावंडे हे त्याचे जगण्याचे श्रीमंत घटकच होतो.

माझं लग्न त्यानेच (आणि वहिनीनी अर्थात) साग्रसंगीत, दिमाखात हौसेमौजेने केले. नंतर कितीतरी दिवस तो त्याच्या मुलीला मीनाक्षीला नकळत 'सुबाय' हाक मारायचा! वहिनी मला म्हणाल्याही, 'ह्यांना मुलीची आठवण नाही. तुमच्या आठवणींनीच ते बेचैन आहेत.' (अर्थात हे सारे कौतुकानंच - कारण दादाच्या खांद्याला खांदा भिडवून वहिनीनीही आमची सर्वच जबाबदारी हसतमुखाने उचलली.) माझ्या मुलींचे लाड करणं, त्यांना अनेक भेटी देणं हे त्याने फक्त सणासुदीसाठी केवळ कधीच नाही केलं. त्यात सहजता असायची. माझे सुख हे त्याचे सुख होते. माझे दुःख हे त्याचे दुःख होते. त्याला हैदराबादहून सहज फोन केला होता. लगेच फोनवर त्याने वैजयंतीची, अनन्याची (नातीची) विचारपूस केली. हवामानावर गप्पा मारल्या. सद्य स्थितीत रोज आंधोळ न करण्याच्या आलेल्या बंधनावर 'जुम्मे के जुम्मे' म्हणत विनोद केला. पण स्वतःच्या अस्वस्थपणाविषयी (म्हणजे सहा महिन्यांपूर्वी त्याने आपली तरुण मुलगी जाण्याचे दुःख हलाहलासारखे पचवले!), तब्येतीविषयी 'ब्र' देखील नाही काढला. त्याची सोडियम लेव्हल खूप खालावली होती. तो खुषीत येऊन मिनाक्षीला म्हणाला, "आत्ता सुबायचा फोन होता"... तर तिला बिचारीला साहजिकच वाटलं की हा फोनबीन त्याला झालेला भास होता. कारण तो त्या परिस्थितीतच नव्हता. (पान २ कॉलम १ वर)

संपादकीय

(पान १ कॉलम ४ वरून)

मग मी जेव्हा एकदा बोलता बोलता तिला म्हणाले की, “दादाबरोबर माझे फोनवर बोलणे झाले.” तेव्हा तिला ते खरे वाटले.

हा मी दादाच्या नेमक्या त्या अवस्थेत फोन कोणत्या अंतःप्रेरणेने केला? स्वप्नाभास वाटावा अशा अवस्थेत ‘आंतर कोऽऽपि हेतूः।’ कोणता होता? जन्मजन्मांतरीच्या या नात्याला असा आठवणीत शिल्प कोरावे तसा कोणता स्रोत होता?... सगळेच उत्तरांच्या पलिकडचे. आयुष्यभर उतराई करून माझीच नव्हे; आम्हा सर्व भावंडांची आयुष्ये श्रीमंत करून जाणारा हा माझा दादा! वा. न. सरदेसाई यांच्या छाऽऽन ओळी आहेत.

“हे का कुणी फुलांना सांगायला हवे। फुलांनी ऋतुंशी कसे वागायला हवे।।”... आमच्या दादाला कधीच, कुणीही सांगितले नाही आम्हा भावंडांशी कसे वागायला हवे. आम्हीही त्याच्यासंगे फुलत, बहरत गेलो. आता फक्त “दादा” या ऋतुच्या समृद्ध आठवणी बहरत रहाणार!

*

पा. प्र. चॅरिटीजचा विद्यार्थीभूषण गौरव सोहळा

दिनांक २७/२/२२ रोजी सायंकाळी पाठारे प्रभु चॅरिटीजतर्फे ऑनलाईन विद्यार्थी भूषण गौरव सोहळा साजरा झाला. ऑनलाईनमुळे हा सोहळा जगभरच्या पाठारे प्रभुंच्या सहभागाने गौरवास्यद झाला. विश्वस्त श्री. अमित कोठारेची मेहेनत यामागे होती. नेहमीप्रमाणे निवेदिका होत्या विश्वस्त सौ. मेधा वाझकर आणि सौ. अनारकली वेलकर. शिस्तबद्ध संचालन त्यांनी केले. ‘सूर निरागस हो’ चे सूर वातावरणात मांगल्य भरताहेत तोच गौरवसमारंभात परिचित असलेल्या तुतारीचे स्वर निनादले. त्याशी सुसंगत अशी कु. आशिका विजयकर हिची गणेशवंदना सादर झाली. नंतर कौमुदी मानकर यांनी ‘हीच अमुची प्रार्थना अन् हेच अमुचे मागणे’ सुरेल करत ‘माणसाने माणसाशी माणासासम वागणे’ गीतातून आळवले. (कदाचित सध्याच्या युद्धाच्या पार्श्वभूमीवर हे गीत अधिक अधोरेखित व्हावे.)

त्यानंतर चॅरिटीजचे कार्यतत्पर अध्यक्ष श्री उदय मानकर यांनी एकूण विद्यार्थी कमाईचा म्हणजे त्यांच्या विविध क्षेत्रातील कर्तृत्वाचा थोडक्यात आढावा घेतला. या

“WORDPLAY”

-Armaan Kothare

Life

However advanced humans have become till date, there are certain questions that we just don't know the correct answers to.

Maybe it's because they don't have a single answer....maybe it's because these questions are better off as questions, for the answers could be something totally unexpected.

However, that doesn't stop us from trying to find explanations for them. You see, one of the most primary characteristics of humans is “curiosity”, and we just don't stop looking for an answer.

One such word, or rather question, has been one of the most challenging of them all. Life.

What really is the meaning of life? One may say, “to exist in this world”. Well, some entities that “exist in this world” are labelled as non-living ones...to explain that, people say that they cannot carry out the basic functions of life. But...what exactly defines these functions, because these objects still continue to exist.

We know that human lives start from the fertilization of egg cells. The eggs then get nutrients from the mother, and you know the rest. However, when exactly, in this entire process does the soul actually enter the body? Does the soul even exist?

If we do have a soul inside us, why do we need a complex organ system? Why can't the entity just....exist? And if we are the souls, why do we die....even when we don't want to. In fact, how can damage caused to an organ kill off the soul...why can't the soul just heal it up?

Another question that arises is...if the soul is a holy entity, why do we humans commit

समारंभाचे हे अड्डाविसावे वर्ष असल्याचे त्यांनी अभिमानाने सांगितले. सत्तावन मानकरी विद्यार्थ्यांना पाच लाखांवर बक्षिसे असल्याची माहिती त्यांनी दिली आणि उच्च विद्याविभूषितांना मार्गदर्शन त्यांनी आपल्या भाषणात केले. त्यानंतर विश्वस्त अॅड श्री. संदीप वेलकरांनी देणगीदारांची नावे

crimes? Do we have a bad side too? Can this side take over us? And if we do have souls, why are our memories limited? If we really are souls, why don't we know everything about ourselves?

Are our actions pre-set? Is our destiny already written?

What exactly is our purpose...some souls don't even manage to live until the age of a single

human year...what purpose have they fulfilled? Or the case-closer could simply be that we don't have purposes...but then...

No matter how long one lives, you make a definite impact in the world and the entities around you. Whether it is what you do in your waking life, or whether it is by the impact of your death; you *do* leave a mark in the world. By this assumption, every single person has a purpose, whether they know it or not.

Which means there's a lot more to you, than even *you* know about.

Well, how do you find this purpose? And what happens once you do? Well, I don't think anyone will ever know, unless the Creator itself comes and tells you, but that doesn't stop me from putting forward my theory.

According to me, your purpose is more or less entirely related to whatever you do best, or what you love doing the most. As, if you think about it, that's the one thing you have the most control over, which means in your control, you could impact the world the most with it. In a positive way or not, that's up to you.

One may ask, what after that? What after you're done with your purpose? What after you're done impacting the world with your “purpose”? Well, keep finding more. Don't settle! Many

वाचून दाखवली. गिटार वादन, आदिती दिनार तळपदेची हस्तकला, रॉनिका विजयकर आणि आसावरी धुरंधर यांची श्रुति मनोहर गाणी (आसावरी यांनी शेवटी पसायदान म्हटले) अशामुळे हा गौरव सोहळा बहारदार झाला. पारितोषिक विजेत्यांच्या वतीने डॉ. अंबुजा नवलकर यांचे मनोगत व्यक्त झाले.

people keep saying that life is like a video game, and it makes sense too. You have challenges, they don't always end up going smoothly, but eventually you conquer the

obstacles and finish the game. However, in these scenarios, people delete the game. Applying

that to life would mean that your life is over the second you finish your purpose.

I just can't accept that. I can't accept that you are obliged to just resign from all the things you could do just because you're done with one game. I don't believe life is a game.

I think life is more like the *playstore*.

In life you face obstacles, but you don't wait to die the second you overcome them...you look for more goals. You find more challenges, and keep achieving as many wins as possible until the Universe decides that your time is up, just the way your parents take the phone away from you when your screen-time is up.

Coming back to our first question; the definition of life. So what exactly is life? We have just concluded that in life, you interact with people, animals, and everything around you, leading to a certain impact on some, if not each one of them. While doing this you form friends, discover new things, learn new concepts, make memories, fulfill your purpose, overcome obstacles and fight your way to achieve success.

According to me, the very opportunity, the very medium through which anyone can take a shot at doing all of that, the chance that the universe bestows upon you to experience this wild journey...that's life.

But that's just my theory, and we may never even know the truth behind any of this, that's just how it is.

For nobody really knows the meaning of anything in life...

...and that's the beauty of it.

Blog-rmaankothare.blogspot.com

*

विश्वस्त श्री. राजन जयकर यांनी यथोचित आभार मानले.

कार्यक्रम शिस्तबद्ध आणि मनोरम असाच झाला. शिस्तीने, नेटाने, जबाबदारीने प्रत्येक कार्य करण्याची या संस्थेची परंपरा या कार्यक्रमातही राखली गेली यात शंकाच नाही. चॅरिटीजचे अभिनंदन. सर्व विजेत्यांना शुभेच्छा.

थोडं बोलू या

मना तुझे मनोगत

-श्रेया तळपदे

काल रात्री सगळी कामं आटपून टी.व्ही. समोर बसले. नेहमीप्रमाणे एक-दोन सिरियल पाहिल्या आणि झोपायला गेले. एरव्ही दिवसभर काम करून थकल्याने बिछान्यावर पडल्या-पडल्या झोप लागते. पण आज मात्र झोप येईना. या कुशीवरून त्या कुशीवर करत होते. डोळे जबरदस्ती बंद करून पाहिले तरी निद्रादेवी काही प्रसन्न होत नव्हती. मग मनात असंख्य विचार येऊ लागले. विचार होते ते माझ्या मैत्रिणीचे...

मिनलचे. मिनलला मी शाळेपासून ओळखते पण आमची मैत्री झाली ती कॉलेजमध्ये. कॉलेज पूर्ण करून आता वीस वर्ष झाली आणि कॉलेजची पाच वर्षे म्हणजे एकूण २५ वर्षांची आमची मैत्री. कॉलेज संपलं. लग्न झाली. मुलं झाली तरी आम्ही दोघींनी मैत्री अजूनही टिकवली आहे. फोनवरून तर एकमेकींच्या संपर्कात असतोच आम्ही आणि महिन्या, दोन महिन्यातून भेटतोही. कालच मी आणि मिनल भेटलो, खूप गप्पा मारल्या पण इतक्या वर्षात मिनलच्या मनात चाललेल्या संघर्षाचा उलगडा काल पहिल्यांदा झाला.

मिनलचं लग्न झाल्यानंतर पहिली पाच-सहा वर्ष आमची भेट होऊ शकली नव्हती, त्यानंतर जेव्हा मिनल मला भेटली ती मला कॉलेजमध्ये असलेल्या मिनलपेक्षा वेगळी वाटायची. आम्ही भेटलो की कॉलेजमधल्या आठवणींना बहर यायचा. शिवाय घरचे, आजूबाजूचे, मुलांचे, कामाचे अशा अनेक विषयांवर गप्पा मारायचो, हसायचो तरी मिनलच हसणं, आनंदी दिसणं खूप वरवरचं भासायचं मला. त्यात मोकळेपणाचा अभाव वाटायचा.

कॉलेजमधली मिनल, हो वेगळीच होती. बिनधास्त, बेधडक, मनात येईल ते बोलून मोकळी होणारी, मस्करी करणारी, मनमोकळं जगणारी. त्यानंतर तिच्या आयुष्यात सचिन आला. सचिन आधी मित्र, मग प्रियकर आणि आता नवरा. सचिनला मिनल बघताक्षणीच आवडली. मिनल मात्र सहजा-सहजी पटणारी नव्हती. मिनलच्या मनाला आपलसं करायला सचिनला थोडा वेळ गेला तरी मिनलला पाडलं त्याने प्रेमात... पुढे जाऊन दोघांनी लग्न केलं. दोन मुलेही झाली.

माणसाचं मन शांत नसणं म्हणजे आत मनात विचारांची उलथापालथ होणं... पण ही उलथापालथ जशीच्या तशी आपण समोरच्या पुढे मांडू शकतोच असं नाही. काल इतक्या वर्षांनी मिनलला माझ्याकडे मन मोकळं करावं असं का वाटलं असेल? किंवा इतक्या वर्षात असं का वाटलं नाही? असो, तर काल अगदी सहजच नेहमी विचारते तसा मी तिला प्रश्न

विचारला, “काय गं, सचिन आणि तुझं कसं चाललंय सगळं?” खरं तर हा प्रश्न मी काही तिला पहिल्यांदा विचारत नव्हते. पण काल तिच्याकडून आलेलं उत्तर मात्र पहिल्यांदाच ऐकत होते. “पाणी शोषून घेण्याची क्षमता ही...आम्ही नवरा बायको झालो, आई-वडीलही झालो पण ज्या नात्याने आमच्या मनाला जोडलं, ज्या मूळ नात्याने आमच्या पुढच्या नात्यांना जन्म दिला ते प्रियकर-प्रेयसीच नातं हरवून बसलोय”

मानवी मनाचा धांगपत्ता लागणं कठीण, एखाद्या मुलीवर भक्ती इतकं प्रेम करणारा प्रियकर हा नवरा झाला म्हणून का बदलतो? अर्थात त्याच्या-त्याच्या मनाचं काही म्हणणं असावं त्याच्यातला बदल हा परिस्थितीनुसार हे मान्य पण आपल्यात झालेला बदल आपल्या जोडीदाराला मान्य आहे की नाही? त्याच्यावर आपल्यातल्या बदलाने काही मानसिक परिणाम होतोय का? किंवा आपल्या जोडीदाराला हा बदल पचवता येतोय का? हे प्रश्न पडत असतील का हो त्या प्रियकर रुपांतरीत नवऱ्याला? हा फक्त ‘मिनल’चाच प्रश्न नसावा कित्येक जोडप्यांमध्ये हा क्लेशाचा विषय असू शकतो.

खरं तर हा वादाचा विषय आहे. नवरा-बायको, स्त्री-पुरुष वगैरे-वगैरे नाही नको मला या वादात पडायचं नाही.. हो पण मनाचा विचार करता हे तर खरंय की प्रत्येकाचं ‘मन’ हे सतत कोणत्या ना कोणत्या विचारात गुंतलेलं असतं ‘मनाला’ काय हवं असतं, तर मनावरच्या जखमांवर, त्रासावर, निराशेवर हळूवार प्रेमाने घातलेली फुंकर...

कित्येकदा आपल्या मनाला नेमकं काय हवंय हेच माणसाला कळलेलं नसतं त्यातून उडालेला मनाचा गोंधळ माणसाला कुठे घेऊन जाईल सांगता येत नाही. आपल्या माणसाच्या प्रेमासाठी, सहवासासाठी आसूसलेलं मन खूप नाजूक असतं त्यावेळी आपल्या माणसाने सावरलं नाही तर कायमचं कोमेजून जातं.

मन कधी फुलपाखरु. कधी वारा कधी अशांग समुद्राच्या लाटा ज्याची अशांगता कळणे कठीण, कधी शिखरासारखं अटळ, कधी आभाळाएवढ्या मायेनं भरलेलं मन... आशा-निराशेच्या खेळात अडकलेलं मन.

मन शांत तर माणूसही शांत-समाधानी आणि असा माणूस हा देवाप्रमाणे वाटतो तर मनाने अशांत-असमाधानी माणूस हा दानवाप्रमाणे भासतो. त्यामुळे आपल्या मनाला जपायला हवे-दुसऱ्याचेही मन राखायला हवे. मनाचे संगोपन हा मानवी (पान ६ कॉलम ४ वर)

मुंबई बदलते आहे...

-उज्वला गोविंदराव भगवंतराव आगासकर
बी. आर्क. (मुंबई), फोटोजर्नलिस्ट

यादव राजाने समुद्रकिनारी मोठा ठेवण्यास सुरुवात केली. त्यात किल्ला बांधून तेथे राजधानी वसविली. गुजराथमधून येथे आणलेल्या सात वेगवेगळ्या जातींच्या हिन्दू लोकांना त्यांची कामे नेमून दिली. एकूण जमिनीचे पंधरा महाल केले, म्हणजे बहुधा तालुके असावेत. एकूण १६२४ खेडी केली असा उल्लेख आहे. सर्व जातींना आपापली देवालये बांधण्यास उत्तेजन दिले, आणि स्वतः यादव राजाची जी कुलदेवता प्रभादेवी होती, तिचे मोठे प्रशस्त देवालय माहीम बेटावर बांधले. असा हिंदूंचा सारा कारभार सुरळीत सुरू असताना, सन १३४८ मध्ये हल्ला करून मुसलमानांनी गोंधळ घालण्यास सुरुवात केली. स्वतःचे प्रस्थ वाढविण्याचा त्यांचा प्रमुख प्रकार म्हणजे इतरांच्या आस्थापना आणि देवालये यांची तोडफोड, विध्वंस करणे. तो त्यांनी सुरू केल्याबरोबर बेटावरच्या हिन्दू लोकांनी देवालयांतील मूर्ती लपवून

ठावण्यास सुरुवात केली. त्यात माहीमच्या प्रभावती देवीची मूर्ती मंदिरामधून हलवून एका पडक्या विहिरीत लपवून ठेवली, रिकाम्या मंदिरात दुष्मन काय नासधूस करतील? शेवटी सन १५३४ मध्ये पोर्तुगिजांनी हल्ला केल्यावर मुंबईची बेटे सोडून मुसलमान पळून गेले, त्यानंतर अनेक वर्षांनी विहिरीमधली प्रभादेवीची मूर्ती बाहेर काढून देवीसाठी पूर्णतः नवीन मंदिर बांधले व तेथे रीतसर प्रतिष्ठापना केली. प्रभादेवीच्या मूळ मंदिराला आज आपण शीतलादेवीचे मंदिर म्हणून ओळखतो. हा काळ इंग्रजांच्या राजवटीच्या आधीचा होता, म्हणजे सारी बेटे एकमेकांना जोडण्याची सुरुवात झालेली नव्हती. प्रभादेवीचे मंदिर हे माहीम बेटाचे दक्षिण टोक होते, तिथून वरळीपर्यंत समुद्रच होता. इति श्री. प्रभादेवी आख्यानम् (संशोधन मार्गदर्शन - मा. नितीन साळुंखे, संशोधक)

नवलCURRY

(संयुक्त सदर)

IDENTITY...

-DR. AMBUJA PRADEEP NAVALKAR

Innumerable masks constantly switching...merging...evolving... Innumerable and indestructible...

Which one to wear today? What am I today?

A patient soul waiting for the returns of the good deeds? A competitor ..not to others but for oneself...struggling to be better than yesterday...A careless yet determined...free yet focused traveler...what are we today?

We are all actors enacting the script necessary for our survival. When acting is seen on-screen, we are enthralled, entertained, engrossed...We see the act...the one which relates to our struggle ..one which we can connect to...One which captivates us, whirls around us for a short duration, leaves us with a lingering perfume...the scent of afterthoughts...

The actors are praised for what they portray, who they portray...how close they are to reality...Or rather how impeccably can they create an illusion...an illusion closest to us...

We make peace with the world and thus embark on the internal war...The war between what we are and what we want to show...and the cold war over what we want to hide...Who are we scared of? The world or something even more dangerous? Ourselves?

How many of us fall prey to the popular "Fake it till you make it"...

We lose sight of the shore yet never once pause to look at what the turbulent surface of the sea, right beneath us, reflects back.

We gaze upwards, defying odds, lying and hiding. Being perfect...perfect in faking flawlessly...following the falsified script. So much so that we change...

In this journey, we go through all stages as a performer:

NOVICE: A passionate desire to act.

APPRENTICE: Surrendering to pre-existing ideals to be one with the chose performance

MASTER:Self-belief that you can act and if

you keep at it the appreciation of masters

We all are at different stages of this play, playing different roles, wanting to be flawless. We try to deliver our dialogues as per cues from the person across. We become what they want us to become ... Where are we then? Where am "I"? What's my Identity?

What is a perfect façade? Should we act in the first place? Or should we embrace the reality and fall prey to the countless hawks waiting to peck at the tasty weaknesses? A true actor doesn't wear a mask...they remove it and flaunt the face in a way the audience expects it and relates to it... they are real...a rare and far-fetched dream...

The countless masks continue to tempt...gazing down in an alluring manner...

Which one should I wear today..?

*

निसर्गनीती...

-सुश्री मुकुला प्रदीप नवलकर

उगवणारा सूर्य रोज नवा संदेश देतो आणि मावळतीला निरोप घेताना क्षणभर थांबून, आश्चर्य करतो...

आणिक एका संधीसाठी !!

दोन वर्षे उलटून गेली, तरी ते दिवस आणि त्या रात्री अगदी लख्ख आठवतात...

जराशी कुणकुण लागली आणि सावध तत्परतेने रोजच्या गरजेचे वाणसामान भरून घेतले.

अडीनडीला उपयोगी असे बरेच काही जमविले.

इतर कामांना मोलावर हातभार लावणाऱ्यांना, सुट्टीवर धाडले. आतबाहेर, जाणे आणि येणे... पूर्णतः बंद करून टाकले आणि आम्ही सज्ज झालो. तेव्हा ती मात्र गुपचूप, गालात

हसत होती.

माणसाचे व्यवहार ठप्प झाले आणि वृक्षवल्ली, पशुपक्षी, कृमीकीटक, कीडामुंगी यांना निर्भेळ निसर्ग सापडला. अवघी सृष्टी रोमांचित झाली.

वातावरणात एक अनाहूत ताजेपणा आला.

केवळ माणसानेच जीवनाचे बिभत्स, विक्राळ आणि अघोरी रूप पाहिले.

माणसाला त्याच्याच कृती विकृतींनी स्वतःचे ओंगळवाणे प्रतिचित्र दाखवून इशारा दिला.

काय सुचवायचे आहे नियतीला?

माणूस गरजेनुसार, स्वाभाविकपणे परस्परपूरक नीतीने वागता तर

कोणतीच बाधा येती ना.

ताळतंत्र सोडून मानभावी इर्षेने आणि दांभिक अविचाराने ही परिस्थिती ओढवली आहे.

सुखलोलुप मन नेहमीच दुर्बल आणि पलायनवादी असते. त्यावेळी मागे फिरणाऱ्या वाटा उद्ध्वस्त करून त्याला समोर वळवावे लागते.

बदलत्या परिस्थितीत, आपल्या मनाला असेच मागे ओढून, ताळ्यावर आणावे लागते आहे. बाकी सारे पर्याय नाकारून, निवडलेल्या योग्य मार्गावर निकराने चालवावे लागते आहे.

आतापर्यंत उपभोगलेली सुखसुविधा, सुबत्ता, मानमरातब, मोकळीक, मनमौजी जीवनशैली कायम मिळेलच असे नाही.

सरत्या काळाचे, वाढत्या वयातचे आणि बदलते परस्परवलंबी जीवटपण यांचे भान ठेवावे लागते.

मुखवटे आता गळून पडले आहेत आणि सत्वहीन चेहरे उसने अवसान मिरवित आहेत.

जिव्हेचा रसास्वाद आणि कंठातील वाक्शक्ती, आता मोजून मापून वापरली पाहिजे.

मुखपट्टिके अगोदर, सारासार विवेकाचे बंधन पाळले गेले पाहिजे.

प्रत्येकाने मी आणि तू यातील अंतर सन्मानाने जपले पाहिजे.

स्वाभाविक आणि समन्वयाने जगणे आता आवश्यक झाले आहे.

आळसावलेली शरीरे, मरगळलेली मने, अंगवळणी पडलेली ओशट विचारसरणी सारे काही झटकून, आता नवा डाव मांडला पाहिजे.

निसर्गाच्या सुसंगत गतीचे अजूनही काहीसे बिनसलेच आहे. नेमेचि येणारे ऋतूही हल्ली वाट भरकटले आहेत.

सृष्टीची ममता हिरमुसली आहे आणि पर्यावरणाचे मैत्रेयही ढळले आहे...

याचे मुख्य कारण म्हणजे,....

माणूस आणि त्याची बहकलेली मती, माणूस आणि त्याची जगण्याची बेभान रीती, माणूस आणि त्याची ढासळलेली नीती हेच आहे.

माणसाच्या चलनवलन ढंग अनुषंगाने, निसर्गाने त्याच्या नीतीमान स्वभावाची चुणूक दाखविली आहे. तशी ती प्रत्येक शतकात अपरिहार्यपणे दिसत आली आहेच. आता मात्र सांधे बदलाचा हा संधीकाल आहे ह्याची पक्की खूणगाठ बांधून, उपलब्ध संधी निस्वार्थ आणि परस्परपूरक निर्णायकतेने साधून घ्यायला हवी आहे.

जे जे बंद पडले आहे ते ते जसेच्या तसेच पुन्हा एकदा, त्याच मार्गाने चालू लागावे याचा अट्टहास नसावा.

नियतीने परतीचे दोर कापले आहेत!

गृहीतक चुकीचे असेल तर निष्कर्ष ही चुकीचाच ठरेल. येत्या काळात टिकाव धरू शकेल असे काही नव्या

जोमाने घडविले पाहिजे.

मानव समाजातील व्यक्तीसापेक्ष अनन्य संबंदात श्रद्धा आणि भक्ती, आदर आणि आपुलकी, निष्ठा आणि विश्वास, ज्ञानार्जन आणि शिक्षण कर्तव्य आणि कौतुक, गरज आणि हौस.

यातील सूत्र छटा जाणून त्यांचे विचारपूर्वक आणि समयसूचकतेने पुनर्वसन केले पाहिजे.

व्यक्तीमुळे समाज आणि समाजामुळे व्यक्ती टिकून राहते ही उबुटू विचारसरणी समजणे या घडीला महत्त्वाचे ठरते आहे आणि याहीपुढे जाऊन या आणि अशाच समाजामुळे तत्वप्रणालींचा कालसुसंगत आविष्कार अंगीकारून, पुनर्गठित प्रगत मानवसमाजाची जडणघडणही अपेक्षित आहे.

गेल्या शतकापासूनच, द्रष्ट्या समाजधुरीणांनी नवमानव, नवसमाज आणि नवजगत यासाठी हाकारे घालणे आरंभ केले होते आणि आज आपला सभोवतालही परोपरीने हेच निदर्शनास आणून देतो आहे. आता मात्र त्याला सकारात्मक प्रतिसाद दिलाच पाहिजे.

इथे एक रविन्द्रनाथांची कथा आठवली...

मावळतीला निरोप घेताना क्षणभर थांबून सूर्यदेवाने विचारले, आता माझे प्रकाशाचे व्रत कोण बरं घेईल?

स्तब्ध... अवाक्... निरुत्तर सृष्टी... अन् मातीची इवलीशी पणती हात जोडून म्हणाली, भगवान, मी माझ्यापरीने प्रयत्न करेन.

ह्याच प्रकारे, आज समस्त मानववंशाने, हा ज्योतीसह स्नेहमय पणतीचा वसा घेत,

नवनिर्माणाने पहिले पाऊल टाकले पाहिजे.

सर्वात्मक परमऊर्जा, राऊळातील प्राणप्रतिष्ठीत मूर्तीमध्ये अवतरीत असते हे तर खरेच. तरी हेही सत्यच आहे की, तीच चेतना प्रत्येक हृदयीच्या प्राणतत्त्वात स्पंदित होते आहे. तिच्या साक्षीने, प्रकृती आणि पुरुषाने, मोठ्या अपेक्षेने आंदण दिलेला मनुष्यजन्म सार्थकी लावणे, आता निःसंदिग्धतेने क्रमप्राप्त ठरते आहे...!!

*

पाठारे प्रभु महिला

समाज

महिला समाजाचा १०७वा वार्षिक बक्षिस समारंभ खार येथील सभागृहात डॉ. ज्योती तळपदे-सोनेजी यांच्या अध्यक्षतेखाली रविवार (दिनांक २७-३-२२) रोजी दिमाखात पार पडला. यावेळी विविध असे नऊ महत्त्वाचे पुरस्कार ज्ञातीभगिनींना देण्यात आले. त्याचप्रमाणे परीक्षेतील उज्ज्वल यशधारी विद्यार्थिनींना गौरविण्यात आले.

*

TRAVELOGUE

-Aadhar Kothare

Reposed in the Greens – Green World Resort

Green World Resort is owned and managed under the brand name of Anubhav where they have two companies – Anubhav Holidays and Anubhav Vacations. It was founded back in 1981 by Late Mr. Arun Bhat. They started only with Himachal under the name Anubhav Holidays until the phrase 'Himachal only with Anubhav' became popular and later added various other domestic tours across India. Though since 1996, their Karnataka tours have taken the centre stage in domestic tours circuit. They take people internationally to distant lands and explore them through the eyes of local culture and nature under the name of Anubhav Vacations. Their group tours believe in experiencing a country through its countryside and not rush through the travel but promote a more leisure form of a journey, thus keeping a maximum capacity of only 20 people in a group tour. Their itineraries are more inclined to god's creations than man-made structure. Mayur Bhat (son of Arun Bhat) takes care of the operations in Mumbai and the branch offices and manages the international wing, Anubhav Vacations Pvt. Ltd., while Prachi Bhat (daughter of Arun Bhat) and Anirudh (son-in-law of Arun Bhat) take care of the Karnataka operations and personally attend to the tourists in the Green World Resort, Sirsi. Mrs. Sheela Bhat (wife of Late Mr. Arun Bhat) sits and overlooks the main branch at Prabhadevi, Mumbai and other tours as well along-with occasionally visiting the Green World Resort.

Nestled in the hills of Karnataka, this beautiful dream called Green world Resort which was given birth to by Late Mr. Arun Bhat, is being very well nurtured by his daughter Prachi Bhat, her partner Anirudh, and their team. It is a homestay like resort which is spread over an area of 5 acres. The resort is equipped with 34 cottages, each consisting of 2 rooms (double occupancy), huge dining area with a seating capacity of approx. 50-60 people, adjoining the main reception, a place where they serve sumptuous local north Karnataka cuisine. Each of the cottage is equipped with all the basic amenities such as a King size bed, side tables, cupboard, TV, fan and other electricals. The overall rooms and the bathrooms are spacious and each room has a small balcony and seating area as well in front, where one can sip their evening tea and feel the sunset breeze. The rooms though

are not AC rooms, but frankly speaking one doesn't miss the AC as the natural climate itself is a lot cooler. This resort is ideally a part of their 'Coastal Karnataka tour' of approx. 6-8 days that starts from Kumta or Hubli and ends at Murdeshwar covering the nearby sightseeing, all meals, stay at the resort for 3 days and the rest at Murdeshwar in a total cost of 6K+GST (Note – Please confirm the latest rates by contacting Anubhav Holidays office). One can also decide not to take the complete Coastal Karnataka tour and choose to stay only at the resort (something that we had chosen to do), spend time with minimal local sightseeing and enjoy the mouth-watering food served by Prachi and her team while enjoying the resort's property. In such case, they have only stay packages as well and food and sight-seeing charges are on usage basis. Apart from the 34 cottages, the resort has various fruits, vegetables and flowers such as Coconut, Cashew, Banana, Papaya, Palms, Roses, Green Paradise Russelia, Lemon Grass, etc., practically each and every tree/plant known that survives in the local climate. If you are a nature lover, this place is a heaven on earth for you, and one can spend leisure time at the resort premises, roaming and occasionally sitting on the benches that are placed at various spots across the resort. It feels so homely when Prachi asks her staff to get the lemon grass from their garden in the resort to add it to the tea that is served to the guests. The resort is built on the staunch belief of eco-friendly systems and sustainable living and hence the food provided here is completely organic.

Reaching this resort isn't that difficult, you can either take a train to Kumta or Hubli or flight to Hubli, and inform the resort before-hand of your train or flight timings. Accordingly they can arrange a pick-up for you and your family at a nominal cost (Please check the ongoing cost of the car before booking the trip). The train journey generally comprises of an overnight train and takes approx. 15+ hrs depending on from where you are travelling, while the flight takes approx. 1.5 hrs from Bangalore to Hubli. Kumta railway station is a very small station with just 2 platforms and don't have much development around the station, so getting a vehicle can be a difficult task and hence pre-booking the cab can be a good option. Comparatively Hubli

station is quite developed and one can get many cab, bus options from there, though the Hubli airport is pretty small and doesn't have much of travel options and one has to rely on the local autos, cabs available at the airport who might want to take advantage in terms of fare charges. Though the distance from Kumta or Hubli to the resort is approx. 80-90kms and takes about 2 hrs, it is advisable to keep buffer time since the road from Kumta to Sirsi is a ghat road and full of potholes. Comparatively the journey from Hubli to Sirsi is a pleasure consisting majorly of the huge national highway NH48 and some part in the ghat section. Green World Resort is approx. 20kms (30mins) away from the main Sirsi market and situated in the midst of the natural forest. One need to take a turn from the main road and get on the forest road for about 200-300 metres to reach the resort's main gate. Once you reach the resort, they welcome you with a welcome drink and after initial check-in procedures, they guide you to your designated cottage where your luggage would have already been taken by the resort staff. From a local and nearby sightseeing perspective there are many places to see such as Banvasi - an ancient capital of Karnataka which is also considered as Dakshin Kashi, Jog Falls which is the second-highest plunge waterfall in India, Yana (possible only after monsoon) which has huge structures of Bhasma - these are unusual rock formations, Sahastralinga - a place is surrounded by lush green forest and has 1000 Shivalinga carved in the river bed, Unchelli Fall (possible after October) - a waterfall has a 116-meter drop and offers spectacular views at all times of the year and many more. One can ask Anirudh or Prachi to help you with vehicle options for sightseeing and they will happily help you with all the formalities according to your choice.

The overall stay at the resort is so homely and content mainly because of the food that is served in the resort. One is always surprised by the preparations that are given to the guests during the lunch and dinners, mainly because of the way the meals are cooked. The meal will consist of an appetizer drink (one very peculiar drink I had was made of fresh coconut milk along with bitter-guard finely chopped and mixed with it and it was not at all bitter in taste but rather refreshing to drink) followed by salad, an appetizer (I remember one that was made of capsicum bhajis), chapatis, 2 vegetables dishes – 1 dry and 1 wet (they are made of fresh vegetables and the USP of these is that the way they are prepared or the recipe that is used, basically the original taste of the vegetable is not lost with all

the oils, masalas and tadkas, rice, dal, and a sweet (once we had a sweet barfi made of Ragi and it tasted delicious). If you are a non-veg eater, you won't be disappointed at all as the meal will have you eating variety of prawns, fish (ranging from Pomfret to Surmai to Rawas to Bangda), chicken or mutton dishes (subject to availability). Prachi personally visits the market with their small tempo on a daily or alternate day basis to handpick the best of the fish, vegetables and fruits just so that each of their guests can savour the best that the nature has to offer and are fed till their tummies are ready to burst. I personally love to eat prawns and when I requested Prachi for fried prawns, and to my surprise she served me fried prawns with 2 different preparations, although I must say and I will never forget the fried pomfret that was served to us where the yummy green chutney was filled in the fried coating of the pomfret (very different from our Pathare Prabhu's Chutneyche Sarange). We also had the pleasure to eat the mouth-watering chicken biryani and Chinese chicken fried rice and gravy which was served to us since we had requested for it. The menu is handwritten by Prachi herself on the board placed in the dining area and I was amazed to see that none of the dishes were ever repeated in the period of stay we had at the resort. There is always a bunch of Elachi Bananas tied at the door of the dining area and each one of us were asked to have 1 banana after our meal (a tradition that was started by Arun Bhat). Apart from these mouth-watering dishes you will also be served (on request) with fresh coconut water, water-melon and pineapple either during the sightseeing or at the resort (subject to season and availability) and the taste of these fruits were something that we had never tasted back home in Mumbai.

We were really amazed when we got to know that these outstanding, delicious, dishes that were served to us were single-handedly cooked by their cook named Kiran who is just a young boy in his 20s. At times when there are many guests and time-crunch, Prachi herself gets into the kitchen and cooks the food along-with Kiran and her other kitchen staff. But all this is worth savouring because of the superb hospitality that is provided by Prachi, Anirudh and their team. I would like to have a special mention about another young gentleman in their staff named Nitish who practically handles the entire house-keeping part at the resort, from taking your luggage to your cottages to call you for tea, lunch or dinner in case you are late and to serve you the sumptuous meal cooked, (Cont. on page 6 col. 3)

प्रभु तरुण आश्रयदाते

१) सौ. विमल व श्री. माधव नायक,	२२) कै. कमलिनी रमाकांत प्रधान
२) सौ. नलिनी व श्री. रविंद्र रामराव मानकर,	२३) कै. नटवर्य शरद श्रीकृष्णनाथ गणपतराव दळवी
३) सौ. अनामिका बी. ए. एल.एल.बी.	२४) आद्य मराठी लघुलिपीकार कै. भुजंगराव रामचंद्र मानकर
४) कै. नटवर्य नारायण रामराव झावबा	२५) कै. वामन मोरेश्वर प्रभाकर
५) कै. सौ. मोतिराम विनायक जयकर	२६) कै. चंद्रकांत नारायण विजयकर, कै. कुंजविहारी वाय. जी. तळपदे, कै. प्रविण चंद्रकांत नारायण, विजयकर, कै. वैभव कुंजविहारी वाय. जी. तळपदे यांच्या स्मरणार्थ एक हितचितक
६) आद्य संपादक कै. विष्णु कृष्ण कोठारे	२७) कै. डॉ. विद्याधर चंद्रकांत नारायण विजयकर यांच्या स्मरणार्थ हितचितक
७) कै. रावसाहेब चंद्रकांत बालमुकुंद वेलकर	२८) कै. पूर्णचंद्र केशरीनाथ राव व कै. सौ. शीला पूर्णचंद्र राव यांच्या स्मरणार्थ
८) कै. सौ. सुशीला यशवंतराव कीर्तिकर	२९) डॉ. राम गोविंदराव नवलकर
कै. सौ. सुशीला व श्री. मोरेश्वर वि. प्रधान	३०) सौ. शुभांगी राम नवलकर
९) सौ. मीरा व श्री. रविंद्र नानूजी दळवी	३१) सौ. रीटा आणि श्री. मंदार माधवराव नायक
१०) कै. सौ. शालाका (अरुणप्रभा) शैलकुमार श्रीकृष्णनाथ दळवी	३२) कै. सौ. विजया व श्री. प्रकाश माधव नायक या त्यांच्या आईवडिलांच्या स्मृत्यर्थ उन्मेष प्रकाश नायक
११) कै. श्रीमती चंपुबाई आणि कै. आनंदराव सुंदरजी धराधर	३३) सौ. वृंदा आणि श्री. शाम विनायक जयकर
१२) कै. सौ. रोहिणी (रत्नप्रभा) श्रीकर राणे	३४) कै. श्रीमती जयश्री आणि कै. श्री. जयवंत विश्वनाथ कीर्तिकर स्मृत्यर्थ
१३) सौ. निलीमा व श्री. सृजन केशवराव राणे	श्री. उमेशचंद्र जयवंत कीर्तिकर
१४) कै. श्रीमती रोझाबाई आणि कै. बाळाराम केरोबा नायक	३५) कै. श्रीमती प्रतिमा आणि कै. श्री. धाकलेश्वर बाळाजी जयकर स्मृत्यर्थ
१५) कै. शरद विनायक कीर्तिकर यांच्या स्मरणार्थ अनामिक	सौ. सुप्रिया उमेश कीर्तिकर
१६) कै. सौ. दिलीप रघुनंदन कोठारे	
१७) कै. श्रीमती कमलजा आनंदराव अजिंक्य	
१८) कै. दिवाळीबाई व कै. डॉ. वामनराव आनंदराव विजयकर	
१९) कै. विष्णुराज बाळाराम नायक	
२०) अॅड. सदाशिव आनंदराव धुरंधर	
२१) कु. कस्तूर मोठाबाई जयकर	

अभिनंदन

- * सॉलिसिटर राजन जयकर यांचे अॅमेझॉनवर पहिले इबुक प्रसिद्ध झाले. त्याचे नाव आहे - 'व्युटिफूल बॉम्बे'
- * सौ. स्मृति शीतल तळपदे यांना आंतरराष्ट्रीय महिला दिनाचे औचित्य साधून भारताच्या 'मिनिस्ट्री ऑफ यूथ अफेअर्स अॅण्ड स्पोर्ट्स' तर्फे 'वुमेन्स अचिव्हर्स अवॉर्ड' त्यांच्या 'नृत्यसृष्टी'च्या कार्याबद्दल देण्यात आले.
- * 'बनारस हिंदू विद्यापीठ', वाराणसी तर्फे ९ आणि १० मार्च रोजी पंडित सुजन राणे यांचा भव्य सत्कार आला. पुण्याच्या फिल्म सोसायटीला तैलचित्र भेट दिल्याबद्दल हा सत्कार होता. याच वेळी सुजन राणे यांची शास्त्रीय संगीताची बैठक झाली. त्यानंतर पी.एच.डी. करणाऱ्या विद्यार्थ्यांनी त्यांच्या मुक्कामी येऊन संवाद साधला.
- * १८ मार्च २०२२ रोजी 'प्रभुप्रभात' या ज्ञातीमासिकाने शंभराव्या वर्षात पदार्पण केले. शताब्दीवर्ष महोत्सवाबद्दल मनःपूर्वक शुभेच्छा.
- * मुंबई दूरदर्शनतर्फे 'सेंट अॅण्ड्र्यूज' वर माहितीपट प्रदर्शित/प्रसारित झाला. मूळ इंग्रजी वृत्तपटाचे मराठी रुपांतर सौ. मिनाक्षी कौशिक जयकर यांनी केले. श्रेय नामावलीत याची दखल घेतली गेली.
- * प्रा. सुहासिनी कीर्तिकर यांचे १ एप्रिल रोजी 'ललित' मध्ये 'लक्ष्यवेधी' सदर प्रसिद्ध झाले.
- सर्वांचे मनःपूर्वक अभिनंदन *

(पान २ कॉलम १ वरून)

जीवनाचा पायाच वाटायला लागला. म्हणूनच कित्येक वर्षांपूर्वीच 'समर्थ श्री रामदास स्वीमीनी' मनाचे सामर्थ्य वाढवण्यासाठी, मनाला योग्य ते मार्गदर्शन करण्यासाठी मनाचे श्लोक लिहिले आहेत.

'जगी निंद्य ते सर्व सोडूनी द्यावे जगी वंद्य ते सर्व भावे करावे.'

अगं कुठून कुठे? माझ्या मनाने मलाच विचारलेला प्रश्न, नाही म्हणजे मिनलच्या भेटीने सुरू झालेला विचारांचा प्रवास समर्थांच्या मनाच्या श्लोकापर्यंत येतो? अगं स्वतःच्या मनाला आधी आवर घाल.

तेवढ्यात अलार्म वाजला घड्याळात सकाळचे ५ वाजले होते. या मनाने कालची संपूर्ण रात्र मला काही झोपू दिले नाही. तुम्हालाही मनाच्या अशा खेळाची कधी-ना-कधी अनुभूती येत असेलच ना? मला तर कित्येकदा या मनाने अशा विचित्र, गुंतागुंतीच्या सफरी घडवल्यात. यातून आपल्या मनाला नक्की काय सुचवायचं असते हे कळत नाही आणि पुन्हा प्रश्न पडतोच, मजेशीर गोष्ट अशी की मनातच आपल्या मनाला विचारावा असा प्रश्न निर्माण होतो तो

"मना तुझे मनोगत मला कधी कळेल का?" *

प्रभुतरुणाची डायरी

बाळा जो जो रे

१५-३-२२ सौ. विनी आणि श्री सिद्धार्थ सुधीर धैर्यवान, पुत्र, अंधेरी (प.)

नांदा सौख्यभरे

२०-२-२२ श्री अक्षय अंजन कोठारे कु. अध्या सौरभ रेडीज (आं.ज्ञा.)

२५-२-२२ श्री मिथील प्रदीप कुंजविहारी धुरंधर कु. ऐश्वर्या भगवती अप्पम् (आं.ज्ञा.)

मरण

३१-१२-२१ श्री. लवकुमार रामराव कीर्तिकर,	वय ८३, ठाकुर्ली
०४-३-२२ श्री अशोक त्रिकमदास धराधर,	वय ८९, विलेपार्ले
०५-३-२२ श्रीमती सुहास (बेबा) शरद मोरेश्वर कोठारे,	वय ८६, तळेगाव
०८-३-२२ श्री शशीकुमार अरविंद विजयकर,	वय ७९, कुलाबा
१२-३-२२ श्री. शेखर पांडुरंग धैर्यवान	वय ६८, खार
१३-३-२२ श्रीम. किशोरी जयवंत राणे	वय ८५, दादर
१९-३-२२ श्री. शेखर मुकुंदराव तळपदे,	वय ७८, सांताक्रूझ
२०-३-२२ श्रीम. नीलिमा तुकाराम धैर्यवान	वय ८९, खार
२१-३-२२ श्रीम. आशा दत्ता आनंदकर	वय ८६, परळ
२७-३-२२ श्री. राजीव सूर्यकांत तळपदे.	वय ६३, राणेवाडी, अंधेरी

परीक्षेतील सुयश

पी.एच.डी. (इन लायब्ररी अॅड इन्फॉर्मेशन सायन्स), टिळक विद्यापीठ, पुणे

डॉ. सौ. कला अजित गोरक्षकर

बॅचलर ऑफ बिझिनेस इन अकाउंटिंग) ऑकलंड युनि. ऑफ टेक्नॉलॉजी)

अनुष्का समीर तळपदे

कृतज्ञता

संपादकांचे वडीलबंधू निवर्तल्याबद्दल पाठारे प्रभू महिला समाजाने ऑनलाईन सांत्वनपर पत्र संपादक प्रा. सुहासनी कीर्तिकर यांना पाठविले. त्याचप्रमाणे प्रभुतरुणाच्या कार्यकारी संपादिका सौ. मिनाक्षी कौशिक जयकर यांनाही त्यांचे वडील (योगेशचंद्र दत्तात्रय आगासकर) निवर्तल्याबद्दल ऑनलाईन दुखवटा प्रदर्शनाचे पत्र तत्परतेने पाठवले. प्रभुतरुणाच्या संपादिका कीर्तिकर आणि कार्यकारी संपादिका मिनाक्षी जयकर यांच्यातर्फे महिला समाजाचे जाहीर आभार *

चुकीची दुरुस्ती

गेल्या अंकातील संपादकीयात शांता शेळके या पंढरपूर येथील साहित्य संमेलनाच्या अध्यक्ष होत्या; असा उल्लेख होता. तो 'आळंदी येथील साहित्य संमेलनाच्या अध्यक्षा होत्या' असा हवा. - संपादक *

(Cont. from page 5 col 4) always with a smiling face.

There is no mobile network in and around the resort so you can totally enjoy the tranquillity that the nature provides, though there is wi-fi in the reception area, in case one wants to connect with the outside world in case of any emergency. The electricity in the resort is sometimes fluctuating due to hilly terrain region, but the entire place is backed-up with generator. A perfect homestay property also calls for some guard dogs which is very much a part of the Green World resort as well. The resort has 3 big German Shepherd dogs (Sarja, Drona and Swaraj) and 2 local dogs (Maya and Tara) who are untied most of the times. Though they don't come near to the guests, but depending on whether you love

dogs or are scared of dogs, you can plan your trip.

Overall I can say that with some days stay at the resort, we surely added few kilos to our bodies with all the love, homely atmosphere and extremely tasty food given to us and if you are looking for a perfect getaway from the bustling life of the Metro cities right in the midst of the nature where all you need to do is eat, sleep and connect with mother nature and rejuvenate your souls then this surely is the place to visit. For booking your stay at this beautiful resort, you can contact Anubhav Holidays at their offices in Mumbai, Pune, Thane, Nashik or visit their website (<https://www.anubhavvacations.in>) for bookings and their contact details. *

हे मासिक मुद्रक, प्रकाशक श्रीमती सुहासिनी कीर्तिकर यांनी मालक बोर्ड ऑफ कंट्रोल प्रभुतरुण करिता मे. स्नेहेश प्रिंटर्स, ३२०-अ, शाह अँड नाहर इंडस्ट्रीयल इस्टेट, अ-१, धनराज मिल कंपाऊंड, सीताराम जाधव मार्ग, लोअर परेल, मुंबई-४०००१३ येथे छापून पारिजात बी-३, युनियन बँक एम्प्लॉईज को-ऑप. हौ. सोसायटी, पटेल इस्टेट, जोगेश्वरी (प.), मुंबई-४००१०२ येथे प्रकाशित केले.

संपादक: श्रीमती सुहासिनी कीर्तिकर

RNI NO. 14613/67